

Kirkon olisi aika aikuistua suhteessaan politiikkaan

luottamushenkilöt | Kirkon päättäjät tekevät poliittisia päätöksiä, eikä siinä pitäisi olla mitään torjuttavaa, kirjoittaa Ville Niittynen.

Kirkolla on politiikkatrauma. Kuitenkin se on – ja on aina ollut – poliittinen vallankäyttäjä, jonka oma hallinto rakentuu tavanomaisten poliittisten prosessien varaan.

Ylin valta seurakunnassa kuuluu vaaleilla valituille luottamushenkilöille, joista suuri osa kytkeytyy poliittisiin puolueisiimme. He tekevät poliittisia päätöksiä eli päättävät resurssien keräämisestä ja niiden jakamisesta. Päätökset perustuvat päättäjien arvoihin ja heidän erilaisiin intresseihinsä. Tässä ei pitäisi olla mitään torjuttavaa tai traumaa aiheuttavaa.

Ihmettelenkin aina kuullessani puheenparta, että kirkon tulisi olla jotenkin politiikasta ja puoluepolitiikasta vapaata. Miten ihmeessä se olisi edes mahdollista? Ajatus on absurdi kirkossa, joka haluaa olla kansankirkko keskellä kylää. Miten olla yhteiskunnassa merkittävä toimija ilman politiikkaa? Miten kerätä ja allokoita resursseja ilman politiikkaa? Miten voisi samanaikaisesti järjestää yleiset vaalit ja puhua, ettei kirkossa tule olla politiikkaa?

Politiikan kieltäminen ei poista sitä. Jokainen kyllä huomaa, minkä poliittisten puolueiden agendaan kirkko kulloinkin liittyy, kun se puhuu vaikkapa ilmastonmuutoksesta, sosiaaliturvan nostamisesta, työttömän ihmisarvosta, maataloustuottajien tekemästä arvokkaasta työstä tai moraaliposeerauksesta.

Miksi siis kieltää?

Politiikassa vaikeneminenkin on kannanotto. Jo valtio-opin ensimmäisillä luennoilla oppii, että lauseet ”tämä yhteiskunnallinen epäkohta tulee poistaa” ja ”tästä yhteiskunnallisesta epäkohdasta ei tule puhua, koska politiikka ei kuulu kirkkoon” ovat molemmat yhtä poliittisia lauseita. Passiivisuus on politiikassa status quon valitsemista.

Mietin myös, miltä mahtaa tuntua niistä tuhansista kirkkovaltuutetuista, jotka viitsivät illan jälkeen antaa aikaansa ja tietotaitoansa seurakunnan hyvän hallinnon turvaamiseksi. Suuri osa heistä istuu myös kunnallisissa päätöksentekokoelimityksissä ja ovat mukana kuka min-käkin puolueen paikallistoiminnassa. Varmaan kiva tulla kokoukseen, kun saa lehdestä lukea, että politiikka ei likaisuutensa vuoksi kuulu kirkkoon.

Kirkon politiikkatraumassa kuuluu kaikuja menneiden aikojen pietistisestä maailmankielteisyydestä: Te poliitikot edustatte pahaa maailmallisuutta, mutta voisitteko kuitenkin perehtyä taas tämän illan esityslistaan ja tulla tekemään vastuullisia päätöksiä?

Itselläni on kokemusta poliittisesta päätöksenteosta Rauman kaupungin, Rauman ja

”

En ole havainnut, että luottamushenkilöt olisivat moraalisilta tai eettisiltä ominaisuuksiltaan huonompia kuin piispat tai papit.

Kaarinan seurakuntien sekä Turun ja Kaarinan seurakuntayhtymän osalta. En ole havainnut, että missään näissä organisaatioissa luottamushenkilöt olisivat moraalisilta tai eettisiltä ominaisuuksiltaan huonompia, kuin mitä vaikkapa piispat tai papit ovat. En ole myöskään havainnut, että Jumala olisi heistä kenestäkään yhtään sen kauempana kuin kirkon työntekijöistä.

Suomi on maailman vakain ja vaurain valtio. Suomen menestystarina on rakennettu ensi sijassa paikallisesti toimivien poliitikkojen tekemän työn varaan. On tarvittu poliittisesti aktiivisia ihmisiä, jotka ovat järjestäytyneet poliittisten puolueiden alle ja jotka ovat yhdessä jaksaneet hakea kompromisseja. Kun järjestelmän pohja on ollut vahva, valtiojohdon on ollut hyvä hoitaa oma osuutensa.

Jeesus kehotti meitä tulemaan lasten kaltaisiksi. Kirkoltani toivon kuitenkin, että suhteessaan politiikkaan se aikuistuisi. Tunnistaisi ja tunnustaisi itsessään olevan politiikan, näkisi sen arvon, irtautuisi politiikkaan kohdistuvasta pietistisestä puheenparresta. Ja olisi aidosti kiitollinen omista poliittisista päättäjistään.

VILLE NIITTYNEN

Lääninrovasti, valtiotieteiden tohtori, Kaarina